

RODODOLAPSA

Březen 1943

3.
ROČNÍK 2.

VLAŠTOVIČKO, PETRKLÍČKU,
SEDNIKRAŠKO MOJE LÁSKO
TRAHNĚTE SI VŠICHNI
NOHOU, TO JSEM VAM
CHYĚL VLASTNĚ DNESKA
RÝCT !!!

.....

Z P R Á V Y Z L O V Í Š T

.....

Opětně důrazně připomínám, že pro Bráchu odkoupíme zachovalou celtu. Minule jsme slíbili všechna čísla Rodocapsy a dnes přidáváme kopie všech letošních knížek. Nenechte si ujít lákavou nabídku!

.....

Nějaký zlý jazyk o nás roznáší, že každý rok záměrně jezdíme do Příhráz sklízet úrodu tamních malinových plantáží. Tak to není pravda! Jezdíme vždycky jenom za krásami přírody a neokrádáme les o jeho bohatství! /Jestli máte zájem, můžete na ně v srpnu vyrazit s námi, ty maliny stojí za to!/
.....

Podle důvěrných sdělení se R.O.P. odvážil přejít dvoumetrovou propast po kládě, což se mu za pomoci kamarádů podařilo. Já vím, že nevěříte, ale byli u toho hodnověrní svědci!

.....

B R E Z N O V Ý R O Z H O V O R

.....

Náš zvláštní dopisovatel se vydal po stopách Pokličkových, ale nenašel ho v hospodách, jak je zvykem ale v Sedmihorkách na koupališti.

D.:"Mohu vám položit několik zvědavých otázek?"

P.:" Vy si umíte vybrat vhodněj čas, zrovna spravuju potrubí."

D.:"Zajímalo by mě, jak jste přivítal první jarní den."

P.:"Nikoho jsem nevítal, ale strhal jsem se, protože ho vítali kamarádi a já je musel tahat na vzduch, aby se jim nedělalo špatně."

D.:"Co říkáte Rorýsově cestě na Moravu?"

P.:"Piráňha je vtělenej nerozum, vždyť daleko lepší dobrodružství může zažít vesvých lovištích! A to ještě nemluví o tom, že v cizině může zabloudit, někam spadnout, něco ho přejede nebo ukradne a při jeho schopnostech to bude zázrak, jestli dojde tam, kam chce!"

D.: "Myslím, že uchu lahodněji zní jména Mladějov a Kropáčova vrutice než například Havlíčkův brod nebo Kolín."

P.: "No právě."

D.: "Na závěr byste mohl přednést nějakou báseň!"

P.: " Ukaž hlezičku, rybičko
já do ní bacím maličko
že jsem tě chytil to jsem rád
bylo už na čase, vždyť mám hlad!"

V E S T I N U J E D L E

Jednou zjara v Krčkovicích
přepadnul mě steek
ani nevím vodkud přišel
vlít na mě jak blesk
vodtáh jsem se do výčepu
a začal jsem pít
chtěl jsem toho darebáka
v pivě utopit
že to nebyl dobrej nápad
to už tedka vím
pivem jsem ho zdolal
ale upil jsem se s ním.

Kdybych měl tolik štěstí
kolik je v noci hvězd
nemusel bych jít pěšky
radši se nechám svézt
kdybych měl tolik síly
abych se toulek vzdal
leh bych si někde do trávy
a nejmíň tři dny, spal
já ale nemám štěstí, nikdy mě nechce znát
tak říkám: jenom vítr, snad mě má trochu rád

Písničku o svém spacáku
si zpívám po ránu
když musím s mlhou vstávat
a balit usárnu

zpívám si o svém spacáku
za to, že v noci hrál
za to, že chránil před větrem
kterej se roklí hnal

zjara jsou noci studený
ze skal se plouží chlad
když mám svůj spacák nablízku
můžu si klidně spát.

K O Z A

Jednou ráno se hospodář vyhrabal z peřin a pocítil obrovskou žízeň. Zavolal si kozu, dal jí džbánek a poručil, aby došla pro pivo.

"A neupíjet! Já to poznám!" zdvihl pěst a koze pohrozil.

Koza tedy šla. Na zpáteční cestě, když opatrně s plným džbánkem přecházela lávku, zahlédla dva trampíře. Odpočívali ve stínu u potoka a koupali špinavé nohy v proudu. Jakmile uviděli kozu se džbánem zasvítily jim oči.

"Hej kozo!" volali na ni. "Dej nám napít!" A než se koza nadála už byli u ní a sáпали se na džbánek. Koze se špatně vedlo. Hravě ji oloupili a všechno pivo prohospodáře načerpali do žaludků.

Koza si sedla na lávku a plakala. "Co já teď, ubohá, řeknu hospodáři," naříkala, "on mě zavře do chlíva a dnes je tak hezký den!"

Trampům ~~šl~~ se její hořekování nelíbilo.

"Neboj se" pokrytecky ji utěšovali "dáme mu tam náh~~u~~žku a on nic nepozná."

A tam, kde se voda v potoce nejvíc točí nabrali plný džbán a dali ho koze. V duchu silibovali, jak se kozy pohodlně zbaví.

Koza šla domů a myslela si, že voda pivo nenahradí a hospodář podvod pozná, ale že jí to poradili lidé byla spokojená. Řekla, že člověk toho ví víc než obyčejná koza a že ji trampové nechtěli ošidit. Sotva vešla na dvůr, hospodář ji zahnal.

"Už žízeň nemám, dej to pivo krávě!" pokřikoval na ni ze dveří.

Koza byla ráda, že to tak dopadlo, ale "pivo" krávě nedala. Vylila ho raději na hnůj.

o o

PÍSEŇ O MÁTOŽNÝCH POSTAVÁCH

Můj stín se tiše vleče po zdi
svítání sestupuje z hor
v komíně spolu s meluzínou
chechtá se ďábel alkohol

tak jsem to přebral, hlava bolí
země se houpá pode mnou
snad najdu lék co mozek zhojí
zažene žízeň bezednou

tak jsem to přebral, teď mě máte
vy prázdné flašky pod stolem
jak ve větru se kolébáte
a já tu stojím poražen

můj stín se tiše vleče po zdi
za okny vstává nový den
bůh opilosti se mi směje
přemítám, kde to vlastně jsem.

Kavče, když strčíš hlavu do hrnce s vodou tak Tě to hned přejde. Slábuju Ti, že příště už nenechám ten bar v otevřenej!

Jerry.

MOJ PRVÍ POTLACH

Ani nevím, kdo si to na mě vzpomněl, ale když jsem ze schránky vytáhl obálku se zvadlem zajásal jsem a rozhodl jsem se, že pojedu. Normálně chodím na vandr do lesíka kousek za naším plotem. Proto se maminka vyděla, když jsem jí řekl, že pojedu vlakem, a ještě k tomu celé čtyři stanice. Běžela mi hned přibalit do teletiny trochu jídla, abych na potlachu nehladověl.

"Nalevo máš šest vaříček, napravo kousek kuřátka, nahoře krabici s buchtama a zbytek spíše jsem ti nacpala do chlebníku," povídala, když mě v sobotu vyprovázela z vrátek, "a kdybys měl hlad, tak si ještě něco přikup!"

Vlaňem jezdím rád, ale takhle samotný jsem jel poprvé. Vystupoval jsem v malém městečku a hned jsem se usadil na lavičce, abych se trochu posilnil. Kde se vzala, tu se vzala stařenka a mlsně kroužila kolem. Pobídl jsem ji, aby zochutnala chleba se sádlem ale ona odmítla.

"Nejsi první, kdo mě chce otrávit. Byli tu jiní a nepodařilo se jim to." Stařenka se připlížila blíž a šeptala mi do ucha: "Přišli, chtěli mě zavraždit, na dveře klepali, ale já neotevřela. Dobrý, co?" ~~Právě~~ Vytáhla z pod zástěry obrovský řeznický nůž a zálibně s ním komíhala nad mou hlavou.

"Jdu řezat salát," svěřovala se.

Trochu jsem se vylekal a raději jsem lavičku rychle opustil. Pěkné dobrodružství jsem zažil, pochvaloval jsem si potom, a byl jsem rád, že mi vandr tak hezky začal.

Celé odpoledne a noc jsem trochu bloudil po lese a místo potlachu jsem našel až v neděli ráno. Kamarádi mě přivítali moc dobře a podívovali se mým příhodám. Když jsem jim líčil, jak jsem v noci běhal po lese, sebral mi někdo teletinu a pak ji přinesli úplně vyplněnou. Zbyl v ní kousek rohlíku a tak jsem skromně poobědval. Kamarádi také obědvali a až jsem se podivil, kde sebrali tolik jídla, když předtím naříkali hlady. Byli moc veselí a hádali se, s kým pojedu příští sobotu na vandr. Já jsem byl moc rád, že mě mezi sebe tak hezky přijali.

o o o Podle skutečných historických pramenů vybral o o o o o
a sepsal F O M

Nějakou dobu trávili oba výtečníci v New Yorku, kde si hráli na poctivé a bohaté dobytkaře a kde také bylo riziko dopadnu-

tí nejmenší. Pak navždy opustili Spojené státy.

• roce 1907 se objevují na scéně znovu, tentokrát v jihoamerické Bolívii a do roku 1909 se opět živí krádežemi a případy bank. Loupí v Argentině, Bolívii a v Peru. Tam také pochází po krádeži peněz z alpských dolů k poslední bitvě.

Při útěku Cassidy neprozřetelně ukládl mezka důlního dělníka. Lidé z vesnice, kde se oba lupiči zastavili zvíře poznali a přivolali rotu jezdeckva. Bandité se zabarikádovali v jednom stavení a kladli vytrvalý odpor až do noci, kdy jim docházely náboje. Sundance Kid byl usmrcen při pokusu o přisun střeliva od padlých vojáků, Cassidy si nechal poslední kulku pro sebe.

To byl tedy konec doby Butch Cassidyho a Sundance kida
a s nimi i poslední romantiky desperádů.

RODCCAPSU sepisuje Rorýs Old Piranha pro vlastní obveselení a vychází podle vůle Manitouovy a stavu počasí. Zasláné příspěvky se zásadně otištějí a dárky se nevracejí. Pravo-
pisné i jiné chyby se jako vždycky vyskytují všude, hojně
a náhodou.